

Εργασία της Μαργαρίτας Κοντοπούλου – Α'2

για το βιβλίο <<Όταν έφυγαν τ' αγάλματα>>

Σχολιάζω τρία αποσπάσματα του βιβλίου...

Διαβάζοντας το βιβλίο, ένα από τα σημεία που ξεχώρισα είναι αυτό όπου η Αγγελίνα μοιράζεται μαζί μας την ιδιαιτερότητά της, καθώς το ένα χέρι της δεν ήταν ολόκληρο, και εκφράζει τα συναισθήματα της...

Κατ' αρχάς μάς εξηγεί ότι ποτέ δεν ένιωσε διαφορετική παρά μονάχα τη στιγμή όπου βγήκε να παίξει με τα παιδιά της γειτονιάς της. Τα παιδιά αυτά όχι μόνο δεν την αποδέχτηκαν, αλλά αντίθετα την κατέκριναν και την εκφόβιζαν. Σε αυτό το σημείο ένιωσα θυμό για όλα αυτά τα παιδιά που την κορόιδευαν και την έκαναν να νιώθει άσχημα. Επιπλέον, ένιωσα θλίψη για την Αγγελίνα γιατί ένιωθε τον κοινωνικό αποκλεισμό για κάτι που δεν ευθυνόταν. Ήταν άδικο που την κορόιδεψαν, εξαιτίας της διαφορετικότητάς της. Αργότερα όμως, τα συναισθήματα μου άλλαξαν κι ένιωσα χαρά, τρυφερότητα και ευγνωμοσύνη για αυτό το παιδί, τον Τίκο, που δε δίστασε να την πιάσει από το χέρι και να της προφέρει τη συντροφιά του.

Ένα άλλο σημείο που ξεχώρισα διαβάζοντας το βιβλίο, είναι το σημείο όπου η μητέρα της Αγγελίνας διηγείται μια ιστορία που είχε βιώσει, τον ξεριζωμό της οικογένειάς της από τη Σμύρνη, κατά τη Μικρασιατική καταστροφή.

Σε αυτό το σημείο, εκδηλώνεται περισσότερο η αδερφική αγάπη και οι συνέπειες ενός βάρβαρου πολέμου. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, διαλύονται οι οικογένειες, καθώς μέσα στο πλήθος χάνονται. Αυτό το κομμάτι με συγκίνησε ιδιαίτερα, καθώς έθιξε το θέμα της αδερφικής αγάπης, εκδηλώνοντας έντονα την τρυφερότητα. Ένωσα θλίψη για την ηρωίδα, που ενώ είχε αποχωριστεί την οικογένεια της, ήλπιζε η αδερφή της να βρίσκεται κάπου, ζωντανή, μαζί με την μητέρα της...

Έσφιγγε την κούκλα της και προσευχόταν για εκείνη. Αυτό ήταν κάτι πολύ τρυφερό που με συγκίνησε ιδιαίτερα. Τέλος, με έκανε να νιώσω θυμό για τους ανθρώπους που προκαλούν στους άλλους όλα αυτά τα δεινά, μόνο και μόνο επειδή οι ίδιοι θέλουν εξουσία.

Ένα τελευταίο σημείο που ξεχώρισα, είναι αυτό όπου η Αγγελίνα μιλά στα αγάλματα.

Αυτή τη φορά όμως είναι διαφορετικά, καθώς υπάρχει ένας μονόλογος. Επίσης, αυτή τη φορά η ηρωίδα δε βλέπει τα αγάλματα, γιατί είναι κρυμμένα κάτω από το δάπεδο του Μουσείου, κι έτσι έχει σκύψει κάτω στο πάτωμα και τους μιλά. Μιλά στα θαμμένα στο χώμα αγάλματά της, για τον Τίκο... τον μόνο σάρκινο φίλο που είχε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Μέχρι να ακουστεί εκείνος ο πυροβολισμός και να σκοτωθεί... Ζητά από τους μόνους πλέον φίλους της, τα αγάλματα, να προσέχουν τον Τίκο και να του λένε όμορφες ιστορίες. Όμως, να μην του μιλήσουν για πόλεμο... Πρώτα απ' όλα, ένωσα θλίψη και στεναχώρια για το αγόρι που πέθανε σε τόσο μικρή ηλικία και με έναν τόσο άσχημο τρόπο. Επίσης, ένωσα λύπη και για το κορίτσι, ένωσα τον πόνο που την είχε κατακλύσει.

Συγκινήθηκα με την πράξη που έκανε, που ζήτησε από τα αγάλματά της να του λένε ιστορίες, σαν κι αυτές που της έλεγε κι εκείνος. Τέλος, χαρακτήρισε τα μάτια του όμορφα, κάτι που μόνο εκείνη είχε διακρίνει μέσα από τους μεγάλους και χοντρούς φακούς των γυαλιών του....